

רע"פ 2324/18 - גלעד מזרחי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2324/18

כבוד השופט א' שהם

לפני:

galad mazrachi

ה המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבת:

בקשה רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המוחזק בתל אביב-יפו, מיום 7.3.2018, בע"פ 21359-05-17, שניתן על-ידי כב' הרכב השופטים: ד' ברלינר - שופטת עמיתה; מ' דיסקין; ו-ש' יניב.

ב�名 המבקש:

דפנה שמול, סגנית בכירה במחולקה הפלילית

בשם המשיבת:

בפרקליות המדינה

החלטה *

- לפני בקשה לרשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המוחזק בתל אביב-יפו (כב' הרכב השופטים ד' ברלינר - שופטת עמיתה; מ' דיסקין; ו-ש' יניב), בע"פ 21359-05-17, שניתן ביום 7.3.2018. בגיןו של פסק הדיון, נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת הדין של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' השופטת ה' נאור), בת"פ 7224-08-16, מיום 8.3.2017.

עמוד 1

2. ביום 3.8.2016, הוגש כתב אישום נגד המבוקש בבית משפט השלום בתל אביב-יפו, אשר ייחס לו עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ועבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

3. על-פי עובדות כתב האישום, ביום 31.7.2016, ב时刻 11:00, בילו עמידת סיב ויעל מילצ'ר (להלן: המתלווננות) בחוף ה策ק הדרומי בתל אביב (להלן: החוף). באותו עת, שהה בחוף גם המבוקש, בסמוך למקום ישיבתו של המתלווננות. לקראת השעה 12:00, בעת שהמתלווננות שכבה על גבן, התקדם המבוקש אל עברן, ותקף אותו, בכך שדרך על בטן (להלן: האירוע הראשון). המתלווננות פנו למאריר גואטה, האחראי על החוף (להלן: מאריר), ומספרו לו את ניידת משטרת למקומו. עוד עולה מכתב האישום, כי באותו הזמן, הפנה המבוקש את מבטו אל עבר המתלווננות ועל מילצ'ר, ואימם עליה בפגיעה שלא כדי לעזובו, בכך שהעביר את ידו על צווארו בתנועת שיסוף, בכונה להפחידה או להקניתה (להלן: האירוע השני).

4. בתגובהו לכתב הנאשם, כפר המבוקש בעבודות כתב האישום, זולת נוכחותו של המבוקש בזמן ובמקום המתוארים בכתב האישום.

5. ביום 8.3.2017, הורשע המבוקש, לאחר ניהול משפט הוכחות, בעבירות שיויחסו לו בכתב האישום. ראיות המשיבה נסמכו על עדויותיהן של המתלווננות, של מאריר, ושל השוטר רון פורבס (להלן: השוטר רון), אשר הגיע לחוף ורשם דוח פיעולה על מה ששמע בקשר לאירוע; ועל תעודה חדר מיוון, מיום 1.8.2016, מהמרכז לביריאות הנפש הנוגע למצבו הנפשי של המבוקש. מטעם ההגנה, העיד המבוקש בלבד, אשר הכחיש, באופן גורף, את האירוע הראשון והאירוע השני.

בפתח הכרעת דין, ציין בית משפט השלום, כי הכרעת הדיון ניתנת בהיעדר סיכון מטעם ההגנה, וזאת "נוכח התנגדות הנאשם [הmbוקש] להגשת הסיכונים שהואcono על ידי בא כוחו ולאחר שהזהר כי משמעות סיירבו הינה מתן הכרעת דין ללא סיכון הגנה".

בהמשך, הבahir בית משפט השלום, כי אין מחלוקת לגבי התרחשותו של האירוע הראשון, והמחלוקות מתמקדת בעיקר בשאלת הזיהוי, קרי: בשאלת האם מי שדרך על בטן של המתלווננות היה המבוקש? לאחר בחינת מכלול הראיות והעדויות, נקבע, כי :

"גרסתן של המתלווננות הייתה עקבית קו-הרנטית, מלאה בתיאור מצב נפשי נסער ומבוהל, כשהלמעשה גרסתן לא נסתרה ולא הופרכה...זיהויו של הנאשם [הmbוקש] בעל מי שביצע את המעשה מבוסס, אפוא, על הצבעת המתלווננות עליו הן בפני הפקחים והן בפני השוטר רון ועל תיאור הנסיבות המיעילות שמייחדות אותו. מנגד גרסתו

הmittmat של הנאשם, לפיה נודע לו על המעשה רק מטלונת המטלונות שהועברה אליו על ידי הפקחים, לאחר שלא התייחס כלל בעדותו לטענות המטלונות ולא התמודד עם השאלות האם קם ממקומו, האם עבר דרכו להתקלח ובחזרה, לא קיבל כל ביטוי בעדותו, לא הותירהibi אמון ולא היה בה כדי לעורר את הספק הסביר בדבר אשמתו של הנאשם במילויו לו"

לאחר מכן, הדגיש בית משפט השלום, כי האירוע השני "היowa את הטריגר" להגשת תלונה על-ידי המטלונות, שכן בעקבות האירוע הראשון, דרשו המטלונות להרחיק את המבוקש מהמקום, וסירבו להטלון. בהתייחסו לאירוע השני, קבע בית משפט השלום, כי לאחר שגרסתו של המבוקש הנוגעת לאירוע הראשון נמצאה בלתי אמינה, הרי שיש בכך כדי להשליך" גם על חוסר אמיןותו של גרסת המבוקש באשר לאירוע השני.

לנוכח האמור, ובהתאם מהימנות גרטן של המטלונות, החליט בית משפט השלום להרשיء את המבוקש בעבירות שייחסו לו בכתב האישום, בהגיעו לכל מסקנה כי "המאשימה עמדה בנטול המוטל עליה להוכיח את אשמת הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו מעבר לכל ספק סביר".

בית משפט השלום גזר על המבוקש שני חודשי מאסר לRICTO בפועל, החופפים את תקופת מעצרו, ועונשים נלוויים.

6. המבוקש הגיע לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו ערעור, אשר נסב על הרשותו בדיון. ביום 2018.3.7, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבוקש, בקובענו, כי "האמת ניתנת להיאמר כי הערעור שבפניינו אינו מעורר הטענות של ממש ולא נראה לנו כי ניתן להתערב בנסיבות המהימנות". ראשית, סבר בית המשפט המחוזי, כי אין כל היגיון בטענת המבוקש, לפיה המטלונות - אשר אין מקרים את המבוקש - "קשרו קשר נגדו, והחליטו להעליל עליו תלונת שווא". לצד זאת, כך נקבע, קיימים גם ממצאים מהימנות "חד משמעיים" של בית משפט השלום. בהתייחס לטענת המבוקש - כי לא התאפשר לו למצות את ההליך המשפטי, לאחר שבית משפט השלום סירב להיעתר לבקשתו לשימוש את המטלונות באותו ישיבה, ופיקל בין העדויות - קבע בית המשפט המחוזי, כי:

"אם רצוי המטלונות לתקוף גרסאות, יכולו לעשות זאת גם טרם המשפט ומכל מקום גרטן ניתנה כבר בחקירה במשטרה ולא הtgtlo בדברים כל סתרות של ממש... מכל מקום אנו אומרים בפה מלא כי גם לו הייתה בפני בית משפט כמו רק אחת מהעדויות המטלונות... גם אז רשאי היה בית משפט כמו להציג לממצאים מהימנות הן באשר למטלונת השהודה והן באשר למטלונת הנוספת, על סמך העדות יחידה ששמע".

בהמשך, דחה בית משפט המחוזי, גם את טענותיו של המבוקש, הנוגעות להחלטת בית משפט השלום ל凱ץ את עדותו של השוטר רון; ולסירבו של בית משפט השלום לדחות את מועד הדיון לשם הגשת סיכומים מטעהמו.

7. במסגרת הבקשה לרשות ערעור שלפניי, מישג המבוקש על פסק דין של בית המשפט המחויז. במסגרת הבקשה, חזר המבוקש על הטענות שהועלו על-ידי בית משפט המחויז לגבי "הכשלים המשפטיים", ובכלל זה, בונגע לפיצול עדויותיהן של המתלווננות; דחיתת מועד הגשת הסיכומים; וקיצור עדותו של השוטר רון. אשר לקביעותיו של בית משפט השלום הנוגעות למהימנותן של המתלווננות, טען המבוקש כי המתלווננות הכירו אותו, קודם להגעתן לחוף, והן "בחורו בקפידה" את החוף ואת המיקום בחוף, במטרה לייצר את האירועים מושא כתוב האישום. חזוק בכך, אך לטענתה המבוקש, ניתן למצוא " במידע חסוי" המצוי "דף הפיסבוק שלו", אשר התעדת להיות מוגש בסיכון ההגנה, שבסתופו של יום לא הוגש.

8. בתגובה המשיבה לבקשת נטען, כי היא אינה עומדת בקריטריונים שנקבעו לממן רשות ערעור ב"גיגול שלישי", משאן היא מעלה שאלות החורגות מעניינו הפרטى של המבוקש, וכוללת טענות אשר הוועלו בפני בית המשפט המחויז ונדחו על ידו. לגופו של עניין, טענה המשיבה, כי הכרעת דין של בית משפט השלום מפורטת, מנומקט, ומושתתת בעיקרה על קביעות מהימנות חדמשמעות, המאמצות את גרסאותיהן של המתלווננות ודוחות את גרסת המבוקש. מעבר לכך, נטען, כי גם טענותיו של המבוקש בדבר "הכשלים המשפטיים" איןן מצדיקות מתן רשות ערעור, שכן לאחר שטענות אלו נבחנו, בהרחבה - הן נדחו, אחת לאחרת, על-ידי בית המשפט המחויז.

דין והכרעה

9. כדיוע, רשות ערעור ב"גיגול שלישי" תינתן במקרים חריגים, המעוררים שאלת משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבה היקף, החורגת מעניינו הפרטיא של הצדדים להליך; או כאשר מתעורר חשש ממשי מפני עיוות דין מהותי או אי-צדק שנגרם למבקר (רע"פ 1136/17 חברות פרופיל אבטחה ואחזקה בע"מ נ' מדינת ישראל (28.3.2017); רע"פ 460/17 ابو הדואן נ' מדינת ישראל (20.3.2017); רע"פ 10059/16 בDIR נ' מדינת ישראל (14.3.2017); רע"פ 226/17 מסיקה נ' מדינת ישראל (6.3.2017)). לאחר שעניינתי בבקשת רשות הערעור, בתגובה המשיבה ובצראופותיהן, נחה דעתך כי הבקשת אינה עומדת באמות המידה האמורות, שהיא נוגעת לעניינו הפרטיא של המבוקש, האotto לא. בנוסף, טענותיו של המבוקש כבר הוועלו בפני בית המשפט המחויז, אשר התייחס אליהו ודחה אותן לגופו, ולפיכך, נראה כי הבקשת מהווה ניסיון לעורר מעין "מקצת שיפורים" לתוכצתה הערעור, ניסיון שאין להיעתר לו (רע"פ 7665/16 א-סביח למסחר כללי בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התקמ"ת (14.11.2016); רע"פ 9632/16 מקוריה נ' מדינת ישראל (15.12.2016)). לא זו אף זאת, חלק מטענותיו של המבוקש מופנה, הלכה למעשה, כלפי מצויים מהימנות, שנקבעו על ידי בית המשפט השלום, וכיוע, ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב במצבים מעין אלה, אלא בנסיבות חריגות, שאינן מתקיימות ב מקרה דין (רע"פ 1739/18 אברהם בן שושן נ' מדינת ישראל (28.03.18); ע"פ 7066/13 אלמליח נ' מדינת ישראל (08.12.2017 (08))). ביתר שtat אמרות הדברים, שעה שמדובר בערכאת ערעור "בגיגול שלישי" (רע"פ 1739/18 אברהם בן שושן נ' מדינת ישראל (28.03.2018); רע"פ 378/18 פלוני נ' מדינת ישראל (6.3.2018)). די בטעםם אלו, על מנת לדחות את הבקשתה.

10. לעומת מנדדרו, אצין כי דינה של הבקשתה להידחות גם לגופו של עניין. מקובלות עלי עמדתו של בית

המשפט המחויז, באשר לאו היענותו של בית משפט השלום לדוחות את הדיון לצורך הגשת סיכומים מטעם המבוקש. בnidon din, וכפי שהבהיר בית המשפט המחויז, לא זו בלבד שלմבוקש ניתנה הזדמנות מלאה להגשת סיכומיו, אלא שבדי בא-כחו של המבוקש היו סיכומים מוכנים שהמבחן עצמו מנע את הגשתם. בהתאם לכך, אני מוצא טעם מבורר להתערב בקביעתו של בית המשפט המחויז, בעניין זה. כמו כן, לא מצאתי כי נפל פגם בעמדתו של בית המשפט המחויז, לעניין פיצול עדויותיהן של המתלוננות, וכך בית המשפט המחויז, גם אני סבור, כי לא הייתה כל סיבה לדוחות את עדותה של המתלוננת עמיית סיב, רק משום שחברתה, המתלוננת על מילצ'ר, לא יכולה להעיד; וכי העובדה שהמתלוננת עמיית סיב לא נחקרה על-ידי בא-כחו של המבוקש מהוות מעין "הפגנה" של המבוקש כלפי סירובו של בית משפט שלום לדוחות את הדיון. בנסיבות אלו, נראה כי אין מדובר במקרה חריג, המצדיק את התערבותו של בית משפט זה ב"גלאול שלישי".

.11. סוף דבר, הבקשה לרשوت ערעור נדחת בזאת.

ניתנה היום, כי בסיוון התשע"ח (3.6.2018).

שפט